Ч. 36 Середа 16 (28) лютого 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З ради державної. — Полудневo-африканьска війна.)

На початку вчерашного засіданя забрав голос президент Фукс, і згадуючи з жалем о подіях на послїднім засіданю, обернув ся з просьбою до всїх сторонництв палати, щоби такі річи на будуще не повтаряли ся, бо инакше треба би побоювати ся о парламентаризм в Австриї. Президент уділив відтак нагани пос. Штайнерови, що на послїднім засіданю закинув одному з сторонництв палати, що обманює нарід. — По відкиненю внесень послів социяльно-демократичних, аби радити зараз над наглячими внесенями, палата приступила з черги до дальших нарад над континґентом рекрутів. Промавляв посол Горжица, по чім на внесене посла Яворского ухвалено замкнути дискусию. Ґенеральним бесїдником против вибрано пос. Бянкінього. Бянкіні виступив против проекту і підносив цїлий ряд жалоб. За предложенем промавляв яко ґенеральний бесїдник пос. Ґнївош. Бесїдник висказав пересьвідченє, що всї на то згодять ся, коли він присьвятить для армії, котра есть запорукою державного становища Австриї, патриотизму і безпечности, слова признаня. Дальше осудив остро поведене тих, що промавляючи в палатї, втягнули до дискусиї особу Монарха, домагав ся введеня в житє міжнародних мирових судів та просив правительство, аби причинило ся до скорого здійснення ухвал мирової конференциї в Газї. По тій промові передано предложенє о контингентї рекрутів войсковій комисиї. Відтак обговорювано справу страйку углекопів і наглячі внесеня. — Слїдуюче засїданє відбуде ся в середу. Перед закінченєм засїданя пос. Вольф обговорював інтерпеляцию в справі нарушеня невтральности Австро-Угорщиною в теперішній війні Анґлії з Трансвалем. Іменно закидав бесїдник правительству, що дозволило Анґлійцям вивезти 2000 угорских коний для своєї армії та підніс, що ходять поголоски, немов би з войскових маґазинів в Берні мали бути видані сїдла а навіть пушки Анґлійцям.

З поля війни мало надійшло вістий. Звістно лиш то, що ґен. Кронїє ще держить ся і що Бури з усїх сторін спішать єму на поміч. Після гадки трансвальского посла в Бруксели дра Лєйдса — мусїв ґен. Кронїє в послїдній хвили одержати підмогу, бо від Пардеберґа, де він боре ся, до столицї Оранїї Блюмфонтена веде зелїзниця, і Пардеберґ віддалений від міста всего 12 годин ходу. Др. Лєйдс надїє ся, що Кронїє вийде з тої борби побідоносно, хоч анґлїйскі телєґрами доносять о єго крайно критичнім положеню. Іменно мали Анґлійцї запалити бомбами табор Бурів, так що они мусїли уступити в долину ріки Моддер і займають тепер становище всего на 2 анґлїйскі милї довге, а на пів милї широке. Анґлїйскі войска обступають Бурів чим раз тїснїйшим кругом і в Льондонї надїють ся, що Кронїє не в силї удержати ся і буде мусїв піддати ся.

Письмо з Канади.

(Конець).

Отже не знати, куди тут чоловікови обернути ся. Зелїзниця дуже дорога: 4 центи від двох кільометрів (на краєві гроші 10 центів). Утриманя нема; їзди безнастанно з місця на місце, пересїдай ся з воза на віз (тут їздять биками) і ще уїдай ся з „опікунами"! Тут треба що найменше чотирох сьвященників на всї чотири сторони; тогдї якось би було; один не в силї витримати. Місийного фонду не ма, а нарід не годен утримати сьвященика на однім місци; треба лише комітети завязувати і нараз тілько доїздити, а десь мати запевнене утримане. Я купив у Вінипеґу місце під церков і приходство: на сей перший початок видав я сам з власних гроший досить значну суму, а трохи люди зложили. Я гадав, що буду міг поставити бодай каплицю, але вже нема відки взяти гроший.

Тепер настала страшна зима; нарід сидить в хатї і не виходить до самої весни. Їздити не можна, бо нема доріг та й день короткий і небезпечно: легко можна замерзнути, бо всюди далеко. Треба би кожуха за 50 долярів з шерстию на верх вивернею. Я мав кожух такий, як у нас носять, з шерстию до середини, та се нездале, бо вітер передуває і в кожусї легко замерзнути.

Отже все лишено на волю Божу! З нївідки нема опіки для народу. А тут без сьвя-

5)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онета).

(Дальше).

V.

Скінчивши одївати ся, на другий день, як довідала ся, що до їх дому спровадив ся новий комірник, молода дївчина почула охоту відітхнути чистим воздухом і оглянути сьвіжо засаджену грядку цьвітів.

Єї отець перечитував часописи підчас снїданя в кабінетї, отже певна, що нїхто того не замітить, обернула незначно очи до вікон загадочного комірника. Їх вид був цїлком невинний. Поза шибами висїли снїжно-білі легкі занавіси. В серединї не видко було найменшого руху.

Генрик о тій годинї отвирав почту в бюрі вітця при улици Кайр Сетамбр, отже панна Курсїє могла свобідно приглядати ся вікнам малого мешканя. Не було страху, аби єї хто завстидав при тім невиннім підглядуваню.

Була навіть трохи розчарована і невдоволена з того, що не могла нїчого відкрити. Не дожидала, щоби як в якім чародїйнім образї, мали отворити ся вікна, і хороший князь зійти по шовковій драбинцї та упасти їй до ніг; але то мовчанє, той брак всякого руху, ті три вікна, заслонені непроглядними білими занавісами, подібними до очий слїпців, віяли на неї якимсь холодом. Вернула невдоволена і трохи сумна.

Єї отець удав ся до палати Бурбонів і могла свобідно потонути в гадках о новім сусїдї, не боячи ся, що єї задума викличе питаня. Підозріня, які обудили ся в нїй з причини дивної звязи між стрічею в Тульонї і теперішним замешканєм в тім самім домі молодого чоловіка, набрали більшої імовірности, і вже не розбирала, чого Генрик примістив ся в тім домі. Не була тим одушевлена. Видавало ся їй то трохи підозрінним і не відповідним. Що іменно гадав той молодий чоловік і які мав наміри?

Серед таких гадок провела часть дня та надставляла від часу до часу уха, чи не почує над собою відголосу кроків, стукоту якого крісла, якого руху, що вказував би на присутність в мешканю нового комірника.

Около четвертої годиви діждала ся того. Двері отворили ся, забренчало вікно, видко п. Жерве вернув до дому, відтак знов всьо замовкло, і здавало ся, що він прийшов лиш тому, аби впустити трохи воздуха до мешканя і відійшов. Що робив? Чи був там ще? Може бути, що дивив ся крізь вікно до огорода? Мала велику охоту зійти, але не сьміла. Вкінци прикликала стару служницю і сказала до неї:

— Розаліє, я чула, що хтось ходить по горі; то певне той новий комірник прийшов до дому.... Може бути, що дивить ся і на огород... То неприємне для мене, що люблю так проходжувати ся....

— Ей, що тобі то може шкодити, моя дитино? Чи инші комірники взали коли тебе? Атже могли тебе все бачити, як ти була в огородї....

— Они дальше мешкають від нас.... Подиви ся, чи побачиш того пана

Служниця отворила осклені двері, зійшла на малу терасу, що вела до огорода, поступила кілька кроків, піднесла голову і почала голосно кричати:

— Жільберто, нема нїкого, можеш прийти....

— Тихо — шепнула молода дївчина, почервонївши з заклопотаня — хоч не дивлять ся, але можуть слухати.

— Але що тобі, дитинко? — спитала стара женщина, здивована такою осторожностию.

— Нїчого! — відповіла дївчина, трохи розгнївана.

І приказавши Розалії вернути до мешканя, зійшла сама та почала проходжувати ся по вузких стежках, покритих вже осїнним листєм.

Схований вигідно за занавісами, так, що не можна єго було бачити, був Генрик сьвідком цїлої тої розмови. Чув, як служниця називала панну Курсїє: Жільбертою; здивував ся, що відразу не прийшло єму на гадку то імя: Жільберта, приставало оно до єї цїлої появи. Любував ся принадою, уродою і красою тої дївчини, що так цїлим ним заволодїла.

Чув якесь вдоволене з того, що не знаючи єї імени, називав єї білим возом, тепер упивав ся розкошию, що міг назвати єї прав[...] іменим, з котрим жила, любила і бу[...] ною. Рівночасно, помітивши закло[...]

щеників остатись не може, хоч з другої сторони годі їм сюди їхати на непевне. Пишуть мені люди з Канади, що удають ся до Консисторий і до Епископів о сьвящеників. Але треба взяти на увагу, що они не числять ся з трудностями, з якими сьвященик стрічає ся в Канаді. Там перше треба близшим сьвященикам зробити якийсь лад межи людьми; а то двоє-троє збере ся разом і зараз пишуть по сьвященика на свою руку, а потому лише клопіт. Як буде зроблений лад, тогді вже напише ся і за сьвящеником.

Я свій фонд уже вичерпав та ледво вспів на-пів змерзлий дістати ся до Пітсбурґа до о. Стефановича; він мене погодував, купив мені чоботи і т. и. Там мав я 8 днів місию, котра гарно удала ся. Тьма народу слухала науки і сповідала ся. Потім відослав мене о. Стефанович своїм коштом дальше до сусіда, а сей знов до сусіда; і так, від сьвященика до сьвященика, опинив ся я в Плімавті, де тепер душпастирюю над малим стадом, та передумую над тим: що зробити з Канадою? Конець кінцем треба буде знов їхати, але аж буде за що, та в літі, бо в зимі шкода часу і труду і видатку. В літі зачне ся місия в Канаді від найдальшої сторони, що зве ся Provincia Alberta, а потім Saskatchevan-і.

Се вам, дорогі братя, подаю до відомости по щирій совісти моїй. Хто не хоче вірити, нехай приде і сам переконає ся; звірить, то й увірить!

Всіх знакомих здоровлю

О. Дамаскин Полівка

Адрес мій: North America. Rev. D. Polivka, Ruthenian Greck. cath. Priest. Plymouth Pa.

Новинки.

Львів дня 27-го лютого 1900.

— Засіданє виділу руского товариства педаґоґічного у Львові відбуде ся в суботу дня 3 марта о годині 6-ій де звичайно.

— Загальні збори філії „Просьвіти" в Кутах (філії на повіт косівский) відбудуть ся в Кутах дня 2-го н. ст. марта с. р. о 10 годині рано в льокали читальні „Просьвіти". Порядок дневний: 1) вступне слово. 2) відчит о штучних навозах, 3) справозданє уступаючого виділу, 4) вибір нового виділу, 5) внесеня членів.

— Огні. Дня 18 с. м. около год. пів до 7-ої рано вибухнув огонь на хуторі Баймаки, приналежнім до громади Переволочне, повіта золочівского, у посесора Мойсея Давида Фіша і знищив стайню власність гр. Баворовского з Острова вартости около 1200 К. і 48 штук худоби та знаряди господарскі згаданого посесора, вартости около 10000 К. Огонь займив ся мабуть від неосторожного обходженя ся з ліхтарнею. Стайня була обезпечена, лиш не знати, в котрім товаристві, а худоба була обезпечена в краківскім товаристві на суму 5670 К. — В Болотни, повіта перемишляньского згоріли дня 10 с. м. о 8-ій год. рано два селяньскі ґаздівства. Шкода необезпечена доходить до 2738 К. Причиною огню мала бути хибна будова комина. — В Блажовій, повіта самбірского вибухнув дня 18- с. м. о 9 годині рано огонь у Дмитра Романюка і знищив 6 сусідних загород селяньских разом зі всіма запасами збіжа. Вся шкода в сумі 4000 К. була лиш в части (дві загороди) асекурована на 1000 К. Причиною огню була хибна конструкция печи.

— Еміґрация шевців і кравців. З Товмача доносять, що звідтам виеміґрувало сими днями 80 шевців і кравців жидівских, а з Тисьмениці кільканайцять кушнірів і кількох шевців до Нового Йорка. Всі мають надію, що дістануть там постійний заробок з дневною платнею що найменше 5 зр. Так доносять львівскі ґазети. Звістка єсть ще й під иншим взглядом замітна для нас. Звідки в такім Товмачи могло набрати ся так богато кравців і шевців? Можна бо припускати, що коли виеміґрувало аж вісїмдесять, то все-таки остала ся ще хоч половина з того числа в місті. Без взгляду на то, що само місто, фабрика і повіт можуть давати богато зарібку, можна все-таки припускати, що межи сего рода ремісниками було там здавна богато партачів, котрі і самі не могли богато заробити і другим ліпшим відбирали та псовали заробок. Але як би впрочім і не було, таке множество ремісників жидівских єсть найліпшим доказом, як мало наші люди беруть ся до ремісла. Отже замість, щоби люди з села переносили ся яко ремісники до міста і тим зменшали тягар на ґрунті, наші селяни держать ся заєдно землї як за давних добрих часів, і ділять єї, а коли вже нема що ділити, ідуть в неволю або таки на погибель за море.

— Самоубийство. Сими днями відобрав собі житє директор віденьского Carltheatr-у, Явнер. Причиною самоубийства були грошеві клопоти, з якими Явнер вже від довшого часу боров ся. Carltheater підпомагали через якийсь час барон Гаас і п. Руссо, але коли сей послідний з причини грошевих страт, які недавно потерпів, відмовив дальшої запомоги, Явнер не видів иншої дороги зі свого безвихідного положеня, крім самоубийства. Вчера зібрали ся артисти осиротілого театру і ухвалили провадити дальше театр на свій рахунок.

— Чудотворний рабін. „Kur. Stan." доносить: Тиждень тому назад приїхав до Станіславова чудотворний рабін, котрий казав оголосити еврейскими афішами, що лічить всілякі, хочби й які недуги. Товпа одновірців ішла вже до него, але староство довідало ся і хотіло вже поробити відповідні кроки, коли чудотворець перечувши, що его жде, утік з міста.

— Пригоди на провинциї. Дня 16 с. м. віз бувший війт з Добрівлян коло Дрогобича Гринь Стецїв материял на будову повітового моста в Кропивнику. На дорозі під Дрогобичем перейняли его пропінацийні стражники глядаючи за горівкою і мимо, що горівки не було на возї, побили до крови Гриня Стецева і повітового

дої дівчини, мав певність, що вже знала о его присутности, що займала ся ним, і що він не був для неї рівнодушний.

Однако мав на совісти, аби не заколочувати спокою тої молодої дівчини, і постановив не показувати ся Жільберті, пошанувати свободу єї дотеперішного житя, не в'язати єї щоденних розривок.

І укритий за заслонами, з бючим серцем, пожираючи єї очима, стояв непорушено, мовчки, невидимий. Була то незвичайна розкіш для него бачити, як она приходжує ся по малій стежці, і слухати, як шелестить під єї ногами пожовкле листє. Відгадував єї неспокій, бачив єї неспокійні і цікаві погляди, звернені до его вікон, майже чув, як нетерпеливо бє ся в ній серце. Старала ся бути спокійною, надавала собі вигляд свободи і якоїсь байдужности, але направді відчувала сильне роздражненє, що не могла довідати ся, чи на неї дивлять ся, коли она проходжує ся. Коли би знала, що він на то рівнодушний і не водить за нею очима, було би їй трохи лекше, але рівночасно зазнала би й розчарованя. Так проходжувала ся близько годину, майже напів несьвідомо, а коли настав вечер, вернула трохи сумна і невдоволена. Як лиш зникла, дав ся чути відгомін легких кроків в мешканю на горі і глухий тріск замиканих дверий, відтак настала тишина. Пан Жерве покинув своє становище, не маючи довше на що дивити ся, і вийшов з дому.

Вечером, повернувши по бурливім засіданю в палаті, пан Курсів видавав ся більше вдоволеним. Жакінотови не удало ся утворити нового міністерства. І не могучи піднести ся разом з ним его приятель бачив з приємностию его упадок. То неповодженє зблизило одного до другого. Курсів сказав до дочки:

— Знаєш, той бідний Жакіно... Не міг сполучити в одно навіть дванайцятьох републиканів. Як лиш они всі найшли ся в однім товаристві, набрали гнеть відрази до себе. Певне Баруйле поведе дальші переговори. То справді [illegible] чоловік... Я не дивував би ся, ко- [illegible] поводженє... Впрочім суть міністерства, де не треба богато говорити.... А тоді....

— Але так добре говорите тут перед своїми приятелями....

— Ах, так, тут, в малім кружку, коли мені ніхто не перебиває.... Але як раз стрічу гадку — то й чорт єї не підхопить. Інтерпелюю дуже добре, бо правительство позваляє мені говорити.. То приступ... То моя найсильнійша точка!... Але аби відповідати серед криків і напастий, не маю потрібної холоднокровности і всьо пропадає... Ах, то велике нещастє. Але вкінци і з тим зумію собі порадити і... будучність належить до мене..

Жільберта мала велику охоту спитати вітця, чи не одержав яких вістий о новім комірнику, але не сміла вимовити імени Генрика. Здавалось їй, що отвирала би свою душу і що можна би там всьо відкрити, що хотіла укрити. Так минув тиждень. Курсів цілий занятий політикою здавалось забув о своїм сусіді. Не стрічав его більше дома і навіть не питав ся чи ще мешкає. Однако Генрик Жерве приходив пильно і правильно о годині четвертій і відходив вечером, т. е коли Жільберта зникала з огорода. Було кілька днів непогоди, отже дощ перешкодив молодій дівчині проходжувати ся по мокрих стежках. Отже чула тоді, як комірник цілі дві години проходжував ся там і назад по мешканю, аби чимсь заняти вільні хвилї. І з способу ставляня кроків, повільних і трохи лінивих, відгадувала, що чув ся знеохоченим і нещасливим. Супротив того мало що не рішила ся взяти парасоль і піти аж до грядок цьвітів в глубині огорода під зливним дощем, аби лиш бідний молодець міг трохи потїшити ся єї видом, але видалось їй, що такий вихід був би надто значучий і мігби звернути на неї увагу. Засумована слухала кроків залюбленого в часї тої одностайної комнатної прогульки. І той одностайний гомін, правильний і безпереривний набирав для єї уха майже значінє пісні. Відгадувала жалоби, просьби, признаня.

Однако Курсів, що ні о чім не забував, повідомив ґенерального секретаря префектури поліциї, що до дому, в котрім мешкав, спровадив ся якийсь загадочний чоловік, названцем „Жерве". Генеральний секретар поручив розслідити справу одному з молодих урядників свого кабінету, котрий відбував практику при дирекциї поліциї. Скоро переведене слідство, впрочім дуже легке, бо Генрик цілком не укривав ся, завело аґента з улиці Спонтіні на Прешбурґску і до дванайцятьох годин поліция знала, що комірник, звістний під назвищем Генрик Жерве був сином барона Трезорів біржевого аґента, віцепрезидента товариства Контр де Карт і властителя одного з найбільших маєтків Парижа.

Случай хотів, що молодий урядник був товаришем Генрика з шкіл, добрим хлопцем, що мусів вступити до поліциї для недостачі удержаня. Заки зробив ужиток з тих вістий, розважив цілу річ: Трезорів, наймаючи мешканє за тисяч франків в домі, положенім в дальшій дільниці, не загадував там без сумніву нічого, що моглоби грозити публичному порядкови. Ходить певне о якусь женщину, о тайну любов. Чиж треба єму заколочувати спокій поліцийними средствами і спиняти їх проходи по стежках парку. Не велів навіть взивати Генрика, пішов на біржу по сніданю і випровадивши Генрика до огорода, спитав его відразу:

— Скажіть мені, пане Жерве, що ви там робите при улици Спонтіні, у вашім мешканю?

Молодий Трезорів аж підскочив з зачудованя.

— Мій любий, від двох днів ходить поліция слід в слід за тобою і колиб не я, то стрітила би тебе яка прикра несподіванка. Може треба бути трохи осторожним з огляду на тебе, або на кого иншого.... Не гадаю аби ти допускав ся якого заговору против держави. Отже мені здавало ся, що буде добре, коли повідомлю тебе о тім....

— Ах, друже, якуж велику прислугу робиш ти мені! — скрикнув молодий чоловік. — І як маю тобі за те дякувати?!... Так, ти добре відгадав, я мушу бути осторожний...

дорожника з Рихтич Стефана Бойка, що станув в єго обороні. Відтак забрали жеребні кобили і загнали їх на поліцийну вартівню в Дрогобичи. Гринь Стеців порядний і тверезий господар, а на розбійниче поведенє дрогобицких пропінацийних паробків жалують ся вже від довшого часу. — Дня 12 с. м. приїхала з Старого села одна жінка на торг до Дрогобича та вступила до шинку Діни Розенберґ напротив карного суду. Однако там почула болї і пішла загрїти ся коло печи — а по хвили породила близнята (двох хлопців). По кількох годинах поїхала разом з новонародженими цїлком здорова до дому. — В Уричи дня 14 с. м. при нафтовім закопі братів Ґартенберґів, робітник Лїтка хотїв рукою вибрати з ложки сверла болото. Тимчасом вертник Ґурский потягнув ложку до гори а она ударила так нещасливо Лїтку, що зломила єму в двох місцях ліву руку. Тяжко раненого відіслано до Східницї до дра Дверницкого.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового"** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квотї 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий" *приймає вкладки ощадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4^1/_2$% та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім" за 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового" у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти") Години урядові: від 11 перед полуднем до 1 по полуднї кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

Телеґрами.

Будапешт 27 лютого. Є. В. Цїсар приймав вчера на довшій авдиенциї міністра ґр. Ґолуховского.

Льондон 27 лютого. Після вістий з полудневої Африки ґен. Буллер втратив в борбах від 20—24 с. м. 7 убитих офіцирів, між ними 3 полковників, 34 ранених і одного пропавшого.

Відень 27 лютого. Цїсар дарував 16 вязням решту кари, іменно по одним в карних заведенях для мужчин у Львові і Станиславові, а двом в заведеню карнім для женщин у Львові.

Берлин 27 лютого. З округа Дортмундского видалено двіста галицких жидів, переважно похатників.

Прага 27 лютого. Narodni Listy доносять, що єсть намір скликати сойми на 22 марта. Сесия мала би потревати до половини мая.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Іларий Гер. в Т.: Після проєкту правительства, нова зелїзниця буде іти на Самбір, Турку і Ужок, а не на Волосате. — **Зиновій**: Того не знаємо, а годі преці питати о то комісию, бо она того не скаже, доки аж не видасть свого суду, а той буде оголошений опісля в ґазетах. — **Ник. П. в Дрог.** Сукна продають в Берні морав. Stikarovsky, друга фірма: Adolf Löw & Söhne (камґарни і сукна на всїлякого рода мундури і лїбериї), а рештки сукна продає: Sam. Steiner, Brün, Kröna 18. Однакож не беремо ся дораджувати, бо не знаємо тих фірм і їх товару, а не хочемо — то кажемо виразно — брати на себе отвічальности. З давнїйших лїт знаємо, що спроваджувані від деяких берненьских фірм — не кажемо, щоби як-раз від поданих повисше — спроваджувані сукна, іменно же рештки показали ся дуже лихим товаром. Можемо Вам лиш зовсїм сьміло поручати фабрику: Vinzenz Oblack in Graz, Murgasse Nr. 9, котра виробляє т. зв. льоден, і звістна з своєї ретельности і знаменитости своїх виробів в цїлій монархії а навіть і заграницею. Коли спровадите від сеї фірми, то певно не пожалуєте. Насамперед кажіть прислати собі пробки, виберіть з них сукно після якости і цїни, занотуйте собі нумери і пішлїть гроші і лист окремо, а пробки відошлїть окремо, не долучаючи до них листу анї ніякого письма.— **А. Б. В.**: 1) Коли маєте на думцї курс рахунковости на унїверситетї, то він зачинає ся як всї виклади в осени. Однакож ті кандидати і кандидатки, що суть на провінциї, коли хотять робити іспит перед комісиєю для рахунковости державної при ц. к. Намістництві, можуть бути увільнені від слуханя викладів на унїверситетї. Так само розпочинають ся і виклади з бухгальтериї і на політехнїцї. Приватні курси устроює доцент політехніки п. L. E. Veltze, у Львові ул. Краківска ч. 7 і оголошує, коли у него курс розпочинає ся (лїтом в серпни). Курси ті відбувають ся окремо для пань, а окремо для панів. Гонорар в ґреміяльнім курсї 100 к. в ратах місячних. Кандидати і кандидатки на провінциї можуть учити ся самі з слїдуючих підручників: а) Лїтоґрафовані скрипти проф. Черного, цїна 6 К. в книгарни Stanisł. Köhlera, Львів ул. Баторого ч. 28; — б) лїтоґр. скрипти Feliks Zimmer, ц. к. офіцият рахунк. краєв. Дир. скарбу у Львові, цїна 10 К., дістати можна у автора; — в) „Наука рахунковости державної" після викладів ц. к. радн. скарбу Тадея Клюсїка (котрий викладає на унїверситетї по смерти проф. Черного), уложена радн. рахунк. Aleks. Sciborowsk-им і ц. к. ревідентом рахунк. Bronisł. Sędzimir-ом. Цїну може подати п. Сендзімір, евентуально і вислати; — г) „Наука бухгальтериї" в двох томах видав Veltze, дістати можна у автора (адреса як повисше). — 2) Вимагає ся низшої ґімназиї або школи реальної, взглядно школи виділової; можуть однакож бути увзглядненї і инші кандидати (кандидатки), особливо ті, що мають посади при маґістратах, урядах громадских, касах і т. п. де вимагають відних бухгальтериї. — 3) Котрий фах єсть лекший і відповіднїйший для женщини, чи учительский чи бухгальтерийний? — се річ дуже взглядна; зависить від здібностий і вподоби. Фах учительский вимагає скінченої школи виділової, 4 роки семинариї, матури і іспиту кваліфікацийного; за то більша можність одержаня посади хоч з маленькою платнею. Іспит в бухгальтериї можна зробити і до пів року, але де взяти посаду для женщини? Бухгальтер може скорше де приміститися та може иноді дійти до платнї 2400, 3000 а навіть і 4000 К. (Відповідь на послїдне питане в „Переписцї господарскій"). — **Стеф. К. в Брат.**: Льоси гамбурґскої льотериї у нас заказані вже віддавна; навіть не вільно ґазетам подавати проспекту тої льотериї і єї тягнень, отже годі нам знати, чи Ваш льос витягнений. Льос той можете уважати вже за пропавший і без вартости. Коли Ви єго може недавно купили, то хтось Вас ошукав. Напишіть: пропало! — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: **Адам Кро**[illegible]

І впевняю тебе, що тут не іде о політику.... Але прошу тебе, хто то велїв мене слїдити?

— Посол дуже голосний і звістний з великої рухливости... З хорошою бородою, поза котрою не має нїчого: Курсіє:

— Ах!... Але чого велїв він мене слїдити?

— Аби довідати ся, хто ти, звідки приходиш і чого хочеш.... то дурак, котрий уявляє собі, що цїлий сьвіт займає ся єго марною особою і що боячи ся поліциї як огня, в личних причин, не гордить послугувати ся нею против инших.... Щож я єму відповім?

— Ах, дорогий друже, — відповідж, що називаю ся Жерве і що замикаю ся при улици Спонтінї, аби спокійно учити ся суспільної економії....

— Добре, але не роби ніяких дурниць і не виставляй нас на встид.

— Будь спокійний, дякую!

Курсіє, довідавши ся, що єго сусїд єсть дійстно Генриком Жерве і займає ся наукою, цїлком успокоїв ся і перестав ним займати ся, коли одного четверга, коло четвертої години, стрітив в подвірю дому молодого чоловіка, що не вдоволяючи ся поклоном, приступив до него з дуже чемним видом.

— Пане после — сказав, вігнувшись в дугу — не знаю чи маю честь бути пізнаним. Я мав вже щастє бути раз у вашім товаристві. І коли осьмілюю ся обернути ся до вас безпосередно, то тому, бо знаю, що чоловік вашого знаня не легковажить початкуючих і не гордить і найменшими робітниками....

Курсіє випрямив ся і відозвав ся своїм парляментарним голосом:

— Виджу, що мене знаєте, молодий чоловіче. Так, займаю ся молодими людьми, особливо початкуючими писателями. В чім можу вам помочи?

— Я хотїв написати більшу працю о колективізмі, а знаючи, що ви славний знаток в тій справі, хотїв порадити ся вас в деяких річах, аби не лишати надто богато слабих сторін для пристрастних критиків....

Наслїдник Блянкі'ого кинув на молодого чоловіка приязнїйший погляд і відповів лагіднїйшим голосом:

— Ах, справдї хочете писати о колективізмі? То величезний труд і вимагає майже ґеніяльних спосібностий....

— Іменно тому мав я гадку обернути ся до вас....

— Так, до мене, без сумнїву.... Але що ви не знали „батька".... Ах, то був раз мозок!...

— Але на ваше щастє....

— Так, так, знаю.... Лиш я один маю єго правдиву науку; можу то сьміло сказати.... Так, лиш я.... Але що суть такі сьмілі.... Але то нїчого не шкодить.... Послухаю вас, проповідую ідеї колективізму, то не можу відмовити вам, своєї ради.... Завтра в палатї, коло одинайцятої години, нїхто нам не перебє.... Пришлїть менї вашу карту.

— Який же я вдячний!

— Не дякуйте менї.... Держу з вами, бо бороните так як я, справи поступу людского....

Поклонив ся своему сусїдови і вернув до дому. Вечером при обідї почула Жільберта з зачудованєм як отець нараз відозвав ся:

— Я стрітив пана Жерве.... Говорив зі мною. То милий хлопець, має здорові гадки!... Я не дивувавсь би, коли би мав будучність перед собою.

Молода дівчина погадала: „що він зробив, що так улагодив вітця? Дуже зручний і вдає ся, що мене правдиво любить, бо то мусїв зробити, аби зблизити ся до мене. Хто знає, може отець полюбить єго? Так добре о нїм говорить". — І цїлий вечер була весела і щаслива.

Між тим Генрик замкнений в своїй комнатї при улици Презбурґскій зачитував ся в Прудонї і Кабетї, аби добре запізнати ся з їх ідеями і могти перед Курсієром відограти ролю, яку собі вибрав. І в хорошій палатї вітця, окружений богатством і всїми достатками, читав з цїлою увагою славну брошуру: „Власність то крадїж".

(Дальше буде).

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевняє їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлевий в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперерывного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-А MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маємо запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Маційовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условя передплати разом з преміею:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — [illegible] 569).